

Zlo spáleno ohněm

V Myrtanském království a na ostrově Khorinisi se každý den odehrávají osudy spousty lidí a my se právě podíváme na osud jednoho z nich.

Jmenuji se Paul, vyrostl jsem na ostrově Khorinis. Narodil jsem se do rodiny lovců. Můj otec byl lovec a moje matka dělala z kůže boty, vesty, čepice... zkrátka oblečení. Žadní baroni z vrchní čtvrti, ale pořád lepší než žebrat. Jako malý jsem trávil hodně času v přístavní čtvrti v Khorinisu, pobíhal jsem tam a dělal klukoviny, jako každéj malej kluk tehdy. Hodně lidí to pustilo když dospívali, ale mě ne.

Už tehdy to začlo drobnými krádežemi na tržišti, vyhrožováním, vymáháním peněz pro Lehmara, přístavní rvačky, potyčky v nevěstinci. Když někde vyrostete to prostředí vás holt ovlivní, ale nebudu lhát trochu se mi to i líbilo. Jediný co mě tak nějak drželo nad vodou byli moji rodiče co mě usměrňovali a hlavně otec s kterým jsem chodil na lov, abychom se uživil.

Jenže já si nedal stále říct a když už jsem byl po několikáte na koberečku u lorda Andrého a řekl mi, že už odmítá, za mě tahat kaštany z ohně, tak se moji rodiče rozhodli, že mě pošlou do kláštera, abych se stal mágem, ale hlavně abych měl rád. Nechtělo se mi, ale z lásky k rodičům jsem souhlasil, i když jak o mě táta vždycky říkal: „Vít v truhle nezamkneš“.

Začátky v klášteře pro mě byli těžké, zvyknout si na každodenní řád, být uctív k ostatním, chovat se slušně, tohle všechno se v přístavní čtvrti neslušelo a poslalo by mě to do škarpy. Ale tam jsem se už nenacházel a musel se od toho odprostit. Pořád lepší dodržovat řád, než skončit v trestanecké kolonii, říkal jsem si.

Po zhruba půl roce jsem pochopil jak to v klášteře chodí a zjistil, že Innosovy služebníci, nejsou všichni tak ctnostní, jak se říká, někdo je celkem arogantní a podrazácký. V tomto mi pomohli zkušenosti z přístavní čtvrti, kdy jsem dovedl někoho zmanipulovat, abych dostal to co potřebuju. Pronášel jsem do kláštera pod pláštěm tmy alkohol, trávu a věci které v klášteře byli zakázané. Mág Mioras byl můj velký odběratel, který to přeprodoval svým prověřeným kolegům. Zkrátka a dobře, naučil jsem se žít v klášteře tak abych se nepředřel a měl vše co jsem potřeboval. Mioras mě naučil jak používat magické svitky a vysvětloval mi i runovou magii, ale na tu jsem byl prý ještě moc nezkušený. Učil jsem se i v boji s holí.

V posledních dnech se v klášteře odehráli divný věci, alespon co mi Parlan řekl. Prý Pyrokar odtáhnul s jakýmsi chlápem s culíkem. A cesty se začli hemžit nebezpečnými muži v kápích. A pak přišel den na který jen tak nezapomenu. Večer zamnou došel Mioras a řekl mi at se připravím, že zítra opustíme klášter a budu mu pomáhat s výzkumem.

Vyrazili jsme do Khorinisu. Nic neobvyklého, občas se tam chodilo šířit víru a vybírat milodary pro klášter.

Ale tento den smrděl už od zápraží. Prošli jsme bránou, Mioras mi řekl at se tu chvíli porozlédnu a zatím řešil něco se Zurisem. Vyzvednul pár svitků a pokračovali jsme do přístavu, kde Mioras pronajal jeden člun a pluli jsme na nejbližší ostrov. Mioras nemluvil, bylo to divné.

Když jsme se vylodili, tak se z křoví vynořili tři chlapi v poloroztrhaných oděvech, jeden s páskou přes oko. Jednoho jsem dokonce poznal, měli jsme spolu kšefty s alkoholem a trávou.

Mioras řekl: „Tak Paule, myslel sis, že mi budeš krást kšefty a že ti to budu tolerovat? Já kšeftoval s Hugem dřív jako ty, už když jsi vstoupil do kláštera tak ses mi nelíbil a tím, že bych tě nechal na živu bych riskoval své peníze a to, že to nabonzuješ Pyrokarovi, takže teď tady zdechneš a nikdo se nic nedozví. Zabte ho, já se ani nebudu obtěžovat s takovou špínou.“ A otočil se ke mě zády.

Neváhal jsem ani vteřinu, tasil jsem dýku a vrazil mu jí do zad, on se ještě stačil, ale otočit a vypálil na mě ohnivou kouli, odhodilo mě to a popálilo, hlavně na obličej. Mioras upadnul k zemi, já se uhasil v moři a ta slaná voda se mi vlila do těch popálenin a otevřených ran, začal jsem řvát a v té bolesti a šoku jsem omdlel. Myslel jsem, že to je můj konec.

Vzbudil jsem se a cítil pohupující se pocit. Byl jsem asi nejspíš v podpalubí nějaké lodi. Došel zamnou Hugo a říká: „Ale ospalec se nám vzbudil, tak to se pojd najíst.“ „Co se stalo?“ Pravil jsem. Hugo mi vysvětlil, že po tom incidentu co se stal na ostrově mě vzali sebou a ošetřili, protože se hodí každý muž na palubu. Řekl, že už bylo na čase zmizet a že Miorase stejně neměl moc rád, že nedával tolik peněz co já. Zeptal jsem se kam plujem a Hugo mi řekl, že do Myrtany.

Tak jsem pod velením kapitána, kterého jsem neznal ani jménem, protože ze své kajuty vycházel jen zřídka, plul do Myrtany na menší lodi jménem Freya. Trvalo to pár dní, pak ale přišla bouře, museli jsme stáhnout plachty. Kapitán vyšel z kajuty a sám chytil kormidlo a šel se poprat s bouří. Vlny se tříštily o trup lodi, jako kdyby do ní bušili kladivem, paluba byla pokryta vodou. Náhle kapitán zvolal: „Země držte se!“ A lod v plné rychlosti se blížila k mělčině zatímco podpalupí začli prořezávat ostré utesy jako zuby stínové šelmy. Byl to velký naraz, protože nebylo vidět kam plujeme. Dost lidí se při té bouři dostalo přes palubu. Při posledním nárazu to shodilo kapitána dolů. Když jsem viděl jak letí dolů, běžel jsem do jeho kajuty. Sebral jsem šavli, nějaké jídlo, pití do brašny a otevřel jsem kapitánovu truhlu, bylo tam Miorasovo roucho a pod ním nějaké zlato, kompas, nějaký dalekohled a hlavně kouzelné svítky.

Moje novicová roba byla celá promočená, tak jsem se převléknul do roucha Miorase, poznal jsem ho podle zaschlé krve na zádech. Pobral vše potřebné a otevřel dveře z kajuty ven a utíkal jsem seč mi nohy stačily. Hodně přeživších z lodi opouštěla lod jako krysy a utekli do nejbližší jeskyně na pláži. Hugo zamnou ještě řval at se vrátím, neotáčel jsem se a běžel, když jsem se dostal z pláže uviděl jsem les. Běžel jsem dál lesem abych se dostal dál než na kraj lesa, v tom rouchu jsem zakopával hodně často. Vidím světlo tak běžím tam a náhle mi podjeli nohy a spadnul jsem do jakési jeskyně plné lidí.

Slyšel jsem jen: „To je mág!“ „Kde se tady vyloupnul?“ „Pojďte honem“. Vzali mě a hodili na postel. Usnul jsem vysílením.

Když jsem se vzbudil, ptal jsem se kde jsem a oni zase kdo jsem já. Ocitnul jsem se v jakési rebelské osadě Reddock, válka se skřety byla zažehnána, ale ne až tak ve prospěch lidí. Ptali se kdo jsem, odkud jsem

přišel. Odpověděl jsem, že jsem mág z kláštera v Khorinisu a jsem tady na misi a musím se dostat do kláštera v Nordmaru. Ještě, že jsem studoval v knihovně v klášteře, jinak bych nevěděl žádné informace.

Všechno mi zbaštili, navíc měli respekt z mé popálené tváře, kterou jsem oduvodnoval tím, že jsem použil tak mocné ohnivé kouzlo, že to popálilo i mě samotného. Dodal jsem ještě takové ty kecy o Innosovi a vše bylo v pořadku. Řekl jsem si, že se na chvíli usadím zde a protože si mě jako mága vážili, tak jsem se neměl špatně.

Ale jak se říká, tak dlouho se chodí s džbánem pro vodu až se pivo donese. Jednou chtěl místní mág pomoci s míchaním lektvarů řekl mi: „O velký mistře Paule pomohl by jsi mi namíchat lektvar síly, jsi tak zkušený.“ Říkám: „No nevím, víš měl bych se už vydat na svou misi... “ „Ale no tak Paule, nebude to trvat dlouho.“ Dodal.

Když při mé manipulaci alchymstická kolona bouchla, všichni koukali a začal jsem jim být docela podezřelý. A protože jsem se zdržel delší dobu a pro společenství Reddocku, jsem byl jen další hladový krk, tak jsem byl vybrán, abych šel s pár rebely zneškodnit jednu skřetí patrolu.

Začli do mne rejpat, at je spálím na popel. Tak jsem vytáhnul svitek ohnivé koule a seslal jí na ně. Jednoho to spálilo a ostatní se rozběhli proti nám. Vyhráli jsme, nicméně mě pak obviňovali z toho, že žádný mág nejsem a moje vážnost v taboře klesala, tak jsem Reddock opustil raději dřív, než bych byl zatčen.

Zotavil jsem se, ale co teď? Vypadám jako mág, tak se vydám do Nordmaru do kláštera.

Cesta, byla celkem náročná a dlouhá, ale nakonec po několika bojích s těmi horskými zvířaty a té hrozně orientaci, kdy mě zasáhla sněhová vánice. Jsem dorazil do kláštera v Nordmaru. Ostatní mágové se chtěli bavit a ptali se kdo jsem, ale já chtěl jediné, mluvit s nejvyšším mágem.

Začal mě vyslouchat, odkud jsem a něco se mu na mě nezdálo. Rozhodnul jsem se, že tentokrát nebudu lhát. Takže jsem mu pověděl o celém mém příběhu, že jsem zabil Miorase, že celý svůj život dělám pekelné činy a nemyslím na ostatní, ale že už bych chtěl dělat něco smysluplného.

Nejvyšší mág Altus mi pověděl, že Miorase znal a netušil, že se tak vyvrbí a bude kšeftovat s piráty. Co si ho pamatoval tak to byl čestný muž. Altus ocenil moji odvahu a cestu, dal mi šanci, v klášteře jsem učil novice disciplíně, řádu, boji s holí a jak používat nějaké základní svitky. Ale spíš jsem se věnoval hlavně uplný začátečníkům, nic jsem neuměl, ale na tohle jsem stačil.

Mioras šel vždy po cestě dobra, ale sklouznul na zcestí zla. Já naopak od mládí dělал zlé činy, nicméně nyní jdu po cestě dobra. Kruh uzavřen.

„Ten kdo má dobré srdce a odvahu, dokáže víc jak kdejaké kouzla ohnivých mágů.“ - Paul

